TEISINGUMO TEISMO (septintoji kolegija) SPRENDIMAS

2022 m. birželio 2 d.*[i]

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Teismų bendradarbiavimas civilinėse bylose – Teisminių ir neteisminių dokumentų įteikimas – Reglamentas (EB) Nr. 1393/2007 – 5 straipsnis – Dokumento vertimas – Pareiškėjo pareiga padengti vertimo išlaidas – „Pareiškėjo“ sąvoka – Teismo, į kurį kreiptasi, iniciatyva į bylą įstojantiems asmenims skirtų teisminių dokumentų įteikimas“

Byloje C-196/21

dėl *Tribunalul Ilfov* (Ilfovo apygardos teismas, Rumunija) 2021 m. vasario 4 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2021 m. kovo 26 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

SR

prieš

EW,

dalyvaujant

FB,

CX,

IK,

TEISINGUMO TEISMAS (septintoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J. Passer, teisėjai N. Wahl ir L. Arastey Sahún (pranešėja),

generalinis advokatas M. Szpunar,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

* Proceso kalba: rumunų.

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– EW, atstovaujamo *avocată* S. Dumitrescu,

– Rumunijos vyriausybės, atstovaujamos E. Gane, L.-E. Baţagoi ir A. Wellman,

– Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos A.-L. Desjonquères ir N. Vincent,

– Vengrijos vyriausybės, atstovaujamos Z. Biró-Tóth ir M. Z. Fehér,

– Europos Komisijos, atstovaujamos A. Biolan ir S. Noë,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1393/2007 dėl teisminių ir neteisminių dokumentų civilinėse arba komercinėse bylose įteikimo valstybėse narėse („dokumentų įteikimas“) ir panaikinančio Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1348/2000 (OL L 324, 2007, p. 79) 5 straipsnio išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant SR ir EW ginčą dėl jų santuokos nutraukimo bendru sutarimu, taip pat dėl tėvų pareigų jų nepilnamečio vaiko atžvilgiu nustatymo ir vykdymo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Reglamento Nr. 1393/2007 2–4 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(2) Kad vidaus rinka tinkamai veiktų, būtina pagerinti ir paspartinti teisminių ir neteisminių dokumentų civilinėse ar komercinėse bylose įteikimą valstybėse narėse.

(3) Taryba 1997 m. gegužės 26 d. aktu parengė Konvenciją dėl Europos Sąjungos teisminių ir neteisminių dokumentų civilinėse arba komercinėse bylose įteikimo valstybėse narėse ir rekomendavo ją priimti valstybėms narėms pagal atitinkamas jų konstitucines normas. Minėta konvencija neįsigaliojo. Reikėtų užtikrinti derybų dėl [k]onvencijos sudarymo rezultatų tęstinumą.

(4) 2000 m. gegužės 29 d. Taryba priėmė Reglamentą (EB) Nr. 1348/2000 dėl teisminių ir neteisminių dokumentų civilinėse arba komercinėse bylose įteikimo valstybėse narėse (OL L 160, [2000], p. 37). Tas reglamentas iš esmės grindžiamas [k]onvencija.“

4 Šio reglamento 2 straipsnyje nustatyta:

„1. Kiekviena valstybė narė paskiria valstybės tarnautojus, institucijas ar kitus asmenis (toliau – perduodančiosios agentūros), kompetentingus perduoti teisminius ar neteisminius dokumentus, įteiktinus kitoje valstybėje narėje.

2. Kiekviena valstybė narė paskiria valstybės tarnautojus, institucijas ar kitus asmenis (toliau – gaunančiosios agentūros), kompetentingus priimti teisminius ar neteisminius dokumentus iš kitos valstybės narės.

<…>“

5 To reglamento 5 straipsnyje nustatyta:

„1. Perduodančioji agentūra, kuriai paraiškos davėjas [pareiškėjas] pateikia dokumentą perduoti, informuoja pareiškėją apie tai, kad adresatas gali atsisakyti tokį dokumentą priimti, jeigu jis parengtas kita kalba nei viena iš 8 straipsnyje nurodytų kalbų.

2. Pareiškėjas padengia visas vertimo išlaidas prieš dokumento perdavimą, nepažeidžiant bet kokio galimo teismo ar kompetentingos institucijos vėliau priimto sprendimo dėl atsakomybės už tokias išlaidas.“

6 To paties reglamento 8 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Gaunančioji agentūra, naudodama II priede pateiktą tipinę formą, informuoja adresatą, kad jis gali atsisakyti priimti įteikiamą dokumentą arba grąžinti dokumentą gaunančiajai agentūrai per vieną savaitę, jeigu jis nėra parengtas viena iš šių kalbų arba nėra pridėtas jo vertimas į bet kurią iš šių kalbų:

a) kalba, kurią supranta adresatas;

b) valstybės narės, į kurią kreipiamasi, oficialia kalba arba jei yra keletas oficialių kalbų toje valstybėje narėje – oficialia kalba ar viena iš oficialių įteikimo vietos kalbų.“

Rumunijos teisė

7 2010 m. liepos 1 d. *Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă* (Įstatymas Nr. 134/2010, kuriuo patvirtinamas Civilinio proceso kodeksas; *Monitorul Oficial al României*, I dalis, Nr. 247, 2015 m. balandžio 10 d.) 61 straipsnyje nustatyta:

„1. Bet kuris suinteresuotasis asmuo gali įstoti į bylą, nagrinėjamą tarp pradinių šalių.

<…>

3. Įstojimas į bylą vienos iš šalių pusėje yra tuomet, kai siekiama palaikyti vienos iš šalių gynybą.“

8 Šio įstatymo 64 straipsnyje numatyta:

„1. Teismas perduoda šalims prašymą įstoti į bylą ir prie jo pridėtų dokumentų kopijas.

2. Išklausęs į bylą įstojančią šalį ir bylos šalis, teismas iš esmės sprendžia, ar įstojimo į bylą prašymas priimtinas ir tuo klausimu priima motyvuotą nutartį.

<…>“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

9 SR ir EW atitinkamai yra nepilnamečio vaiko motina ir tėvas.

10 Nutartyje dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nenurodytą dieną SR ir EW pateikė *Judecătoria Buftea* (Buftios pirmosios instancijos teismas, Rumunija) prašymą nutraukti santuoką, nustatyti tėvų pareigas jų vaiko atžvilgiu ir apibrėžti jų vykdymo tvarką.

11 2016 m. liepos 4 d. sprendimu šis teismas paskelbė SR ir EW santuokos nutraukimą bendru sutarimu. Jis taip pat nustatė vaiko gyvenamąją vietą pas motiną ir nusprendė, kad tėvų valdžią abu tėvai vykdytų kartu, taip pat užtikrino tėvo ir vaiko asmeninius ryšius pagal lankymo grafiką. Be to, minėtas teismas priteisė iš EW vaiko išlaikymo išmoką.

12 EW ir SR pateikė apeliacinius skundus dėl šio sprendimo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui – *Tribunalul Ilfov* (Ilfovo apygardos teismas, Rumunija).

13 EW pirmiausia prašo panaikinti minėtą sprendimą dėl teismo jurisdikcijos nebuvimo ir, nepatenkinus šio reikalavimo, iš dalies pakeisti šį sprendimą tiek, kiek jis susijęs su vaiko gyvenamąja vieta ir jo išlaikymo išmokų mokėjimu.

14 SR prašo priskirti išimtinę tėvų valdžią jai, panaikinti EW nustatytą lankymo grafiką, pakeisti iš tėvo nepilnamečio vaiko naudai priteistą išlaikymo išmokos sumą ir perskaičiuoti bylinėjimosi išlaidas.

15 2018 m. liepos 5 d. FB, CX ir IK, kurie yra atitinkamai vaiko brolis, sesuo ir senelis, paprašė leisti įstoti į bylą EW pusėje. Šios įstojusios į bylą šalys gyvena Prancūzijoje.

16 2020 m. rugsėjo 15 d. nutartimi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, siekdamas priimti sprendimą dėl šių prašymų leisti įstoti į bylą priimtinumo, nutarė, kad SR ir EW pagal Reglamento Nr. 1393/2007 nuostatas privalo padengti teismo parengtų šaukimų vertimo į prancūzų kalbą, kad juos būtų galima įteikti FB, CX ir IK, išlaidas.

17 SR ir EW atsisakė padengti išlaidas, susijusias su šių procesinių dokumentų vertimu į prancūzų kalbą, teigdami, kad jas turi padengti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas. Šios šalys teigia, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi būti laikomas „pareiškėju“ pagal Reglamento Nr. 1393/2007 5 straipsnio 2 dalį.

18 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad sąvoka „pareiškėjas“, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 1393/2007 5 straipsnį, negali būti siejama su teismu. Iš tiesų teismas negali veikti kaip perduodančioji agentūra, kaip tai suprantama pagal šio reglamento 2 straipsnio 1 dalį, arba gaunančioji agentūra, kaip tai suprantama pagal jo 2 straipsnio 2 dalį. Šiuo atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas veikė kaip perduodančioji agentūra, kompetentinga perduoti nagrinėjamus dokumentus, įteiktinus kitoje valstybėje narėje, konkrečiai – Prancūzijoje.

19 Iš minėto reglamento 5 straipsnio 1 dalies matyti, kad sąvoka „pareiškėjas“, kaip ir sąvoka „adresatas“, akivaizdžiai nepatenka į atitinkamas sąvokų „perduodančioji agentūra“ ir „gaunančioji agentūra“ taikymo sritį. Kadangi pagrindinėje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas yra perduodančioji agentūra, jis negali būti laikomas pareiškėju.

20 Šio teismo teigimu, pareiškėjas, kaip jis suprantamas pagal Reglamentą Nr. 1393/2007, yra prašymą pateikęs asmuo, suinteresuotas, kad įteikiama būtų pagal šį reglamentą tam, kad teismo procesas būtų baigtas. Šioje byloje tai yra SR ir EW, nes kiekviena iš šių šalių pateikė apeliacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, todėl iš esmės jos yra suinteresuotos, kad apeliacinis procesas būtų baigtas.

21 Tokiomis aplinkybėmis *Tribunalul Ilfov* (Ilfovo apygardos teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„Ar tuo atveju, kai teismas nusprendžia ir nurodo pašaukti į teismą į civilinę bylą įstojančias šalis, „pareiškėjas“ pagal [Reglamento Nr. 1393/2007] 5 straipsnį yra valstybės narės teismas, kuris nusprendžia pašaukti į teismo posėdį į bylą įstojančias šalis, ar bylos šalis šio teismo nagrinėjamoje byloje?“

Dėl prejudicinio klausimo

Dėl priimtinumo

22 Rumunijos vyriausybė mano, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra nepriimtinas, nes prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo pateiktas faktinių aplinkybių aprašymas neleidžia nustatyti, ar pagrindinėje byloje iš tikrųjų kyla klausimas dėl būtinybės išversti procesinį dokumentą ir padengti su tuo susijusias išlaidas.

23 Konkrečiau kalbant, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nenurodo, ar šaukimas į bylą įstojusioms šalims jau buvo įteiktas ir ar šios atsisakė jį priimti dėl to, kad jis buvo parengtas ne ta kalba, kurią jos supranta, ar kurią jos turėtų suprasti. Vis dėlto, jei taip nėra, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo klausimas yra hipotetinis, todėl nepriimtinas.

24 Ši vyriausybė pažymi, kad Teisingumo Teismas jau turėjo progą pažymėti, jog pagal Reglamento Nr. 1393/2007 5 straipsnio 1 dalį perduodančioji agentūra informuoja pareiškėją apie tai, kad adresatas gali atsisakyti priimti tokį dokumentą, jeigu jis parengtas kita kalba nei viena iš šio reglamento 8 straipsnyje nurodytų kalbų. Vis dėlto pagal 2015 m. rugsėjo 16 d. Sprendimą *Alpha Bank Cyprus* (C-519/13, EU:C:2015:603, 35 punktas) pats pareiškėjas turi nuspręsti, ar reikalingas nagrinėjamo dokumento vertimas, kurio išlaidas jis turi padengti pagal to paties reglamento 5 straipsnio 2 dalį.

25 Šiuo klausimu primintina, kad pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją nacionalinio teismo pateiktiems klausimams dėl Sąjungos teisės aiškinimo, atsižvelgiant į jo paties nurodytus teisinius pagrindus ir faktines aplinkybes, kurių tikslumo Teisingumo Teismas neprivalo tikrinti, taikoma svarbos prezumpcija. Teisingumo Teismas gali atmesti nacionalinio teismo pateiktą prašymą tik jeigu akivaizdu, kad prašomas Sąjungos teisės išaiškinimas visiškai nesusijęs su pagrindinės bylos aplinkybėmis ar dalyku, jeigu problema hipotetinė arba Teisingumo Teismas neturi informacijos apie faktines ir teisines aplinkybes, būtinos tam, kad naudingai atsakytų į jam

pateiktus klausimus (2021 m. gruodžio 21 d. Sprendimo eur*o Box Promotion ir kt.*, C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 ir C-840/19, EU:C:2021:1034, 139 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

26 Be to, pagal bendradarbiavimo principą, kuriuo grindžiami nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo santykiai vykstant procesui dėl prejudicinio sprendimo priėmimo, nesant tam tikrų išankstinių prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo išvadų, šis prašymas nebūtinai tampa nepriimtinas, jeigu, nepaisant šių trūkumų, Teisingumo Teismas, atsižvelgdamas į bylos medžiagos duomenis, mano galintis naudingai atsakyti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui (2020 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Reliantco Investments et Reliantco Investments Limassol Sucursala Bucureşti*, C-500/18, EU:C:2020:264, 42 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

27 Nagrinėjamu atveju reikia pripažinti, kad Teisingumo Teismas turi pakankamai informacijos, leidžiančios jam naudingai atsakyti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui. Iš tiesų reikia pažymėti, kad iš EW Teisingumo Teismui pateiktų rašytinių pastabų matyti, jog 2019 m. prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas jau buvo įteikęs procesinius dokumentus į bylą įstojusioms šalims, ir kad jos, remdamosi Reglamentu Nr. 1393/2007, atsisakė priimti šiuos dokumentus dėl to, kad jie buvo surašyti rumunų kalba. Kadangi nemokėjo šios kalbos, jie paprašė minėtus procesinius dokumentus pateikti išverstus į prancūzų kalbą.

28 Šios EW nurodytos faktinės aplinkybės prireikus leidžia papildyti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytas faktines aplinkybes ir taip patvirtina pateikto klausimo svarbos prezumpciją, nes neleidžia jo laikyti hipotetiniu.

29 Tokiomis aplinkybėmis reikia pripažinti, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra priimtinas.

Dėl esmės

30 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Reglamento Nr. 1393/2007 5 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad teismas, kuris nurodo perduoti teisminius dokumentus tretiesiems asmenims, prašiusiems leisti įstoti į bylą, turi būti laikomas „pareiškėju“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

31 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal šią nuostatą pareiškėjas padengia visas vertimo išlaidas prieš dokumento perdavimą, nepažeidžiant galimo vėlesnio teismo ar kompetentingos institucijos sprendimo dėl šių išlaidų padengimo.

32 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad Reglamente Nr. 1393/2007 nepateikta sąvokos „pareiškėjas“ apibrėžtis.

33 Nesant tokios apibrėžties, Reglamento Nr. 1393/2007 5 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti atsižvelgiant į jos kontekstą ir Reglamento Nr. 1393/2007 tikslus (šiuo klausimu žr. 2015 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *Alpha Bank Cyprus*, C-519/13, EU:C:2015:603, 28 punktą ir pagal analogiją, kiek tai susiję su Reglamentu Nr. 1348/2000, 2008 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Weiss und Partner*, C-14/07, EU:C:2008:264, 45 punktą). Sąjungos teisės nuostatos genezė taip pat gali atskleisti jai aiškinti svarbių aplinkybių (2018 m. gruodžio 10 d. Sprendimo *Wightman ir kt.*, C-621/18, EU:C:2018:999, 47 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

34 Pirma, dėl šio reglamento 5 straipsnio 2 dalies kontekstinio ir istorinio aiškinimo reikia konstatuoti, kad pačioje šios nuostatos formuluotėje daromas skirtumas tarp pareiškėjo, kuris padengia galimas vertimo išlaidas prieš dokumento perdavimą, ir kilmės valstybės narės teismo ar kompetentingos valdžios institucijos, į kurį (-ią) kreiptasi, galinčio (-ios) priimti vėlesnį sprendimą dėl šių išlaidų padengimo.

35 Šis skirtumas tarp pareiškėjo ir nacionalinio teismo, į kurį kreiptasi, taip pat matyti iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos, susijusios su Reglamentu Nr. 1393/2007, visų pirma iš 2015 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *Alpha Bank Cyprus* (C-519/13, EU:C:2015:603, 41–43 punktai), kuriame Teisingumo Teismas pabrėžė, kad, pirma, kilmės valstybėje narėje bylą nagrinėjantis teismas turi priimti sprendimą dėl esminio pobūdžio klausimų, nes dėl jų pareiškėjas ir akto adresatas nesutaria, ir, antra, jis turi užtikrinti, kad suinteresuotųjų šalių – pareiškėjo ir adresato – atitinkamos teisės būtų lygiaverčiai apsaugotos.

36 Panašus skirtumas išplaukia iš 2016 m. balandžio 28 d. Nutarties *Alta Realitat* (C-384/14, EU:C:2016:316, 75 punktas), kurioje Teisingumo Teismas teismui, į kurį kreiptasi, numatė galimybę prieš pradedant dokumento įteikimo procedūrą atlikti pradinį adresato kalbinių žinių vertinimą, kad, gavęs pareiškėjo sutikimą, nustatytų, ar reikalingas dokumento vertimas.

37 Taip pat svarbu pažymėti, kad Reglamento Nr. 1393/2007 5 straipsnio 1 dalyje daromas toks pats skirtumas, kaip nurodytas šio sprendimo 34 punkte, kai joje nustatoma, kad perduodančioji agentūra informuoja pareiškėją apie tai, kad adresatas gali atsisakyti tokį dokumentą priimti, jeigu jis yra parengtas kita kalba nei viena iš šio reglamento 8 straipsnyje nurodytų kalbų. Iš tiesų pagal minėto reglamento 2 straipsnio 1 dalį perduodančiosios agentūros yra valstybės tarnautojai, institucijos ar kiti asmenys, kompetentingi perduoti įteiktinus teisminius ar neteisminius dokumentus į kitą valstybę narę. Iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad nagrinėjamu atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas veikia kaip perduodančioji agentūra.

38 Be to, iš Reglamento Nr. 1393/2007 4 konstatuojamosios dalies matyti, kad juo panaikintas Reglamentas Nr. 1348/2000 iš esmės buvo grindžiamas Europos Sąjungos sutarties K.3 straipsnio pagrindu 1997 m. gegužės 26 d. Europos Sąjungos Tarybos akte patvirtinta konvencija dėl teisminių ir neteisminių dokumentų civilinėse ar komercinėse bylose įteikimo Europos Sąjungos valstybėse narėse (OL C 261, 1997, p. 1).

39 Šios konvencijos aiškinamoji ataskaita (OL C 261, 1997, p. 26), kuri svarbi aiškinant Reglamentą Nr. 1393/2007 (šiuo klausimu 2015 m. lapkričio 11 d. Sprendimo *Tecom Mican ir Arias Domínguez*, C-223/14, EU:C:2015:744, 40 punktą ir pagal analogiją, kiek tai susiję su Reglamentu Nr. 1348/2000, 2008 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Weiss und Partner*, C-14/07, EU:C:2008:264, 53 punktą), patvirtina Reglamento Nr. 1393/2007 5 straipsnio 2 dalies aiškinimą, pagal kurį iš teismo, į kurį kreiptasi, negali būti priteisiama padengti dokumento vertimo išlaidų.

40 Iš tiesų minėtoje aiškinamojoje ataskaitoje pateiktame komentare dėl minėtos konvencijos 5 straipsnio 2 dalies, kurios formuluotė iš esmės sutampa su Reglamento Nr. 1393/2007 5 straipsnio 2 dalies formuluote, patikslinama, kad „terminas „pareiškėjas“ visais atvejais reiškia dokumento perdavimu suinteresuotą šalį. Tai negali būti teismas“.

41 Šiomis aplinkybėmis iš Reglamento Nr. 1393/2007 5 straipsnio 2 dalies kontekstinio ir istorinio aiškinimo matyti, kad, kai teismas nurodo perduoti teisminius dokumentus tretiesiems asmenims, kurie prašo leisti įstoti į bylą, šis teismas negali būti laikomas „pareiškėju“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, siekiant padengti galimas vertimo išlaidas prieš perduodant šiuos dokumentus.

42 Antra, šią išvadą patvirtina teleologinis Reglamento Nr. 1393/2007 aiškinimas.

43 Iš tiesų Teisingumo Teismas jau turėjo progą pažymėti, kiek tai susiję su Reglamento Nr. 1393/2007 tikslais, kad juo siekiama, kaip matyti iš jo 2 konstatuojamosios dalies, nustatyti teisminių ir neteisminių dokumentų civilinėse ar komercinėse bylose įteikimą, kad būtų užtikrintas tinkamas vidaus rinkos veikimas. Taigi, siekiant pagerinti ir paspartinti teismines procedūras ir užtikrinti gerą teisingumo vykdymą, minėtu reglamentu nustatomas tiesioginio teisminių ir neteisminių dokumentų perdavimo tarp valstybių narių principas, kuris leidžia supaprastinti ir paspartinti procedūras (2015 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *Alpha Bank Cyprus*, C-519/13, EU:C:2015:603, 29 ir 30 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija ir 2016 m. balandžio 28 d. Nutarties *Alta Realitat*, C-384/14, EU:C:2016:316, 47 ir 48 punktai).

44 Šiuo požiūriu Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, kad Reglamentą Nr. 1393/2007 reikia aiškinti taip, kad kiekvienu konkrečiu atveju svarbu stengtis tiksliai užtikrinti tinkamą pusiausvyrą tarp pareiškėjo ir dokumento adresato interesų suderinant veiksmingo ir greito procesinių dokumentų perdavimo tikslus su reikalavimu adekvačiai užtikrinti šių dokumentų adresato teisę į gynybą (2015 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *Alpha Bank Cyprus*, C-519/13, EU:C:2015:603, 33 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija; taip pat 2016 m. balandžio 28 d. Nutarties *Alta Realitat*, C-384/14, EU:C:2016:316, 51 punktas).

45 Be to, Teisingumo Teismas pažymėjo, kad nors labai svarbu, kad dokumento adresatas galėtų veiksmingai pasinaudoti teise į gynybą, atitinkamas dokumentas turi būti parengtas jam suprantama kalba; kita vertus, pareiškėjas neturi prisiimti neigiamų pasekmių, kilusių dėl procesui užvilkinti skirto akivaizdžiai piktavališko atsisakymo priimti neišverstą dokumentą, jeigu nustatyta, kad jo adresatas supranta kalbą, kuria dokumentas parengtas. Taigi bylą nagrinėjantis perduodančiosios valstybės narės teismas turi kuo geriau apsaugoti kiekvienos šalies interesus, be kita ko, išnagrinėdamas visus faktus ir patvirtinamuosius įrodymus, konkrečiai įrodančius adresato kalbines žinias (šiuo klausimu žr. 2016 m. balandžio 28 d. Nutarties *Alta Realitat*, C-384/14, EU:C:2016:316, 78 ir 79 punktus).

46 Taigi, jeigu būtų aiškinama, kad perduodančioje valstybėje narėje bylą nagrinėjantis teismas turi būti laikomas pareiškėju, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1393/2007 5 straipsnio 2 dalį, tai pažeistų šio teismo pareigą užtikrinti teisingą pusiausvyrą tarp ieškovo ir dokumento adresato interesų. Iš tiesų tokios pareigos laikymasis neišvengiamai reiškia, kad už jos užtikrinimą atsakinga institucija yra nešališka pareiškėjo ir adresato interesų atžvilgiu. Darytina išvada, kad ši institucija negali sutapti su vienu iš šių suinteresuotųjų asmenų, konkrečiai – pareiškėju.

47 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti, kad Reglamento Nr. 1393/2007 5 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad, kai teismas nurodo perduoti teisminius dokumentus tretiesiems asmenims, kurie prašo leisti įstoti į bylą, šis teismas negali būti laikomas „pareiškėju“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

48 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (septintoji kolegija) nusprendžia:

2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1393/2007 dėl teisminių ir neteisminių dokumentų civilinėse arba komercinėse bylose įteikimo valstybėse narėse („dokumentų įteikimas“) ir panaikinančio Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1348/2000 5 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad, kai teismas nurodo perduoti teisminius dokumentus tretiesiems asmenims, kurie prašo leisti įstoti į bylą, šis teismas negali būti laikomas „pareiškėju“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

Parašai.

[i] Raktiniuose žodžiuose kalbinio pobūdžio pataisymas padarytas paskelbus šį tekstą pirmą kartą.